

Arrest

**nr. 59 855 van 15 april 2011
in de zaak RvV X/ II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C) nationaliteit te zijn, op 18 februari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 6 januari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht op 20 januari 2011.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. KEMPINAIRE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, meldt zich op 10 september 2009 aan bij de stad Kortrijk, in het bezit van een visum type C. Zij wordt toegelaten tot verblijf tot 30 september 2009.

Op 8 oktober 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het

verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Zij vult deze aan op 15 juni 2010.

Op 6 januari 2011 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid deze aanvraag ongegrond. Dit is de eerste bestreden beslissing, met kennisgeving op 20 januari 2011, die luidt:

“Art. 9 bis :

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf d.d. 08.10.2009 en de aanvulling d.d. 15.06.2010 ingediend door :

*Bandiele A., S. (R.R.: ...)
Nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)
Geboren te K. op 08.09.1988
Adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat zij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathélet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.3 van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Zij haalt hierbij aan dat haar tante, A. P., van Belgische nationaliteit is en in België samenwoont met haar echtgenoot M. C.. Haar moeder was al overleden op 05.05.1995 en het zou altijd de zus van haar moeder geweest zijn die zich op afstand met de opvoeding en het onderhoud van verzoekster heeft beziggehouden. Zij zou volledig door haar tante en diens echtgenoot ten laste genomen worden. In de aanvulling d.d. 15.06.2010 stelt de advocaat echter dat de verbintenis van tenlasteneming door L. B. L. de eerder overgemaakte verbintenis tot tenlasteneming vervangt.

Betrokkene voldoet echter niet aan de cumulatieve voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op deze basis. Allereerst toont zij niet aan een familielid te zijn van een EU-burger die buiten het toepassingsgebied van de gezinshereniging (artikel 40bis van de wet) valt. Zo legt zij geen bewijsstukken voor die de afstamming of verwantschap met haar tante en diens echtgenoot, kunnen staven. L. B. L. is overigens geen EU-burger, maar beschikt louter over een B-kaart. Verder toont zij niet aan dat haar verblijf dient te worden ‘vergemakkelijkt’ in toepassing van de Europese richtlijn 2004/38, zijnde, de familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoonden bij de EU-burger, of die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de EU-burger nodig hebben. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren.

Aangezien betrokkene verder niet aantoont dat zij zich bevindt in een prangende humanitaire situatie zoals bedoeld in de vernietigde instructies, voldoet zij niet aan de voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van één van de criteria van de vernietigde instructies van 19 juli 2009.

Het feit dat betrokkene sinds begin september 2009 in België verblijft, geschoold is, studeert aan het FOCLAM te Doornik, Nederlands leert, zeer goed Frans spreekt en werkbereid is, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Er dient te worden opgemerkt dat niettegenstaande het feit dat de advocaat een onderscheid maakt tussen de ontvankelijkheid en de gegrondheid van het verzoek, alle elementen uit de ontvankelijkheid overgenomen worden in de gegrondheid. Uit deze aanvraag art 9bis kan dus niet worden opgemaakt welke van deze elementen nu bij de ontvankelijkheid (lees: buitengewone omstandigheden), dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen. Art. 9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft het over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de burgemeester van de woonplaats waar hij verblijft in België en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden: de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. Er dient te worden vastgesteld dat de advocaat dit onderscheid niet respecteert. Indien echter geoordeeld zou worden dat de bovenstaande elementen toch bij de gegrondheid zouden behoren, dan kunnen deze als volgt beoordeeld worden:

Wat de verwijzing naar de Europese richtlijn 2004/38 alsook de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft; betrokkene toont –zoals hierboven reeds gesteld- niet met voldoende bewijzen van afstamming of verwantschap aan dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven. Wat immers haar eigen geboorteakte betreft; uit informatie van op de website van Buitenlandse Zaken (www.diplomatie.be) blijkt dat een akte van burgerlijke stand gelegaliseerd dient te worden.

Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst. Betrokkene verbleef immers ruim 21 jaar in Congo (Dem. Rep.) en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij haar bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving. Reden van de maatregel: De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.”

Op 20 januari 2011 wordt een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Dit is de tweede bestreden beslissing die luidt:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Migratie- en asielbeleid wordt aan (B.A.S.)

(...)

van congolaise nationaliteit,

het bevel gegeven om uiterlijk op 19/02/2011, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Reden van de beslissing:

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van e vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Over de rechtspleging

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zijn kosteloos indien het beroep, zoals in casu, werd ingediend voor 1 april 2011, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van verzoekende partij om verwerende partij te veroordelen tot de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM)

Zij verwoordt dit middel als volgt:

“Doordat verweerster oordeelde dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 (hierna vreemdelingenwet) ontvankelijk, doch ongegrond is. Terwijl verzoekster overeenkomstig artikel 9 bis Vreemdelingenwet wel degelijk geregulariseerd kon (en kan) worden

Zodat de aangevochten beslissing het genoemde artikel schendt en derhalve dient te worden nietig verklaard.

Toelichting

Verzoekster is begin september 2009 aangekomen op het grondgebied van het Rijk. Verzoekster was toen in het bezit van een visum type C.

Sedert haar aankomst op het grondgebied van het Rijk heeft verzoekster dit nimmer verlaten. Het centrum van haar belangen situeert zich derhalve alhier. Naast haar familie (o.m. zussen , tante ,) heeft zij hij talrijke vrienden en kennissen.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

" Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag , in een wet of in een Koninklijk besluit bepaalde afwijkingen moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de Burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of diens gemachtigde. Indien de Minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven (...)"

Verzoekster ontkent niet dat als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9 bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de Minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf ontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in zijn land van herkomst heeft ingediend, werden aanvaard of bewezen.

De aanvraag van verzoekster werd evenwel afgewezen als zijnde ongegrond.

De criteria voor regularisatie zijn niet bepaald in de wet. Het is derhalve de Minister en de Dienst Vreemdelingenzaken die daar over oordelen.

Verzoekster erkent dat in het algemeen men kan zeggen dat regularisatie alleen moet worden toegestaan als daar ernstige humanitaire redenen voor zijn.

De belangrijkste criteria voor regularisatie staan in de instructie van 19.07.2009 aan de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Daarnaast zijn er nog enkele andere situaties die ook in aanmerking kunnen komen volgens de praktijk van de DVZ.

Een aanvraag kan dan ook zinvol zijn in één van de navolgende gevallen: • lange asielprocedure en volgende procedures

- familie met een schoolgaand kind sinds 2007
- bijzondere banden met België en prangende humanitaire situatie
- duurzame lokale verankering
- lange gezinsherenigingsprocedure
- onverwijderbaarheid
- staatlozen

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond verklaard.

Verweerster geeft in de bestreden beslissing hieromtrent het motief op dat verzoekster zich niet zou kunnen beroepen op criterium 2.3 van de instructie.

Verzoekster kan deze zienswijze niet bijtreden.

Zoals blijkt uit hetgeen hierboven werd gesteld is en moge blijken uit de stukken zoals deze gehecht waren aan het inleidend verzoekschrift, is verzoekster de dochter van de heer I. M. en mevrouw A. M. C.. Laatstgenoemde is reeds overleden in het jaar 1995, anderzijds is het zo dat verzoekster nimmer contact heeft gehad met haar vader.

Sedert lange tijd wordt verzoekster o.m. financieel ondersteunt, door haar tante aan moederszijde, mevrouw A. P. welke de Belgische nationaliteit geniet en gehuwd is met een Belgisch onderdaan. Verzoekster verwijst dienaangaande naar haar huidig stuk 3.

Bij haar aankomst op het grondgebied van het Rijk heeft verzoekster ook onmiddellijk haar intrek genomen bij voornoemd gezin. Verzoekster verwijst dienaangaande expliciet naar haar aankomstverklaring.

Verzoekster ontkent niet dat zij een korte periode haar intrek heeft genomen bij haar zus -welk alhier een legaal verblijf geniet - te Brussel en dit ook officieel aan verweerster heeft medegedeeld.

Feit is evenwel dat verzoekster hic et nunc terug woonachtig is bij haar tante, mevrouw A. P. en deel uitmaakt van haar gezin. Zij wordt dan ook feitelijk onderhouden door dit gezin.

Op heden maakt verzoekster aan Uw zetel een kopie van de overlijdensakte van haar moeder, mevrouw A. M. C., alsmede ' l'attestation d'impossibilité ' nopens het voorleggen van de geboorte akte van mevrouw A.P. over (zie : stukken 4 en 5). Verzoekster wijst er expliciet op dat zij bij haar inleidend verzoekschrift reeds de akte van bekendheid en de bekrachtiging ervan door de rechtbank nopens vervanging van de geboorte akte van A. P. heeft voorgelegd.

Wanneer de gegevens uit deze officiële documenten er op na worden gezien dient te worden vastgesteld dat het onomstreden vaststaat dat Claudine en Philomène zussen zijn (ze hebben dezelfde vader en moeder).

De familiale band tussen verzoekster en mevrouw A. P. staat dan ook onomstreden vast.

Gelet nu op het gegeven dat verzoekster reeds in haar land van herkomst ten laste was van haar tante Philomène alsmede gelet op het gegeven dat verzoekster - met exceptie van een korte periode - hic et nunc feitelijk deel uitmaakt van het gezin van haar Belgische tante Philomène meent verzoekster dan ook zeer zeker dat zij onder de toepassing van het criterium 2.3 van de instructies van 19.07.2009 valt.

Verzoekster betwist niet dat strikt genomen het zo is dat Uw Raad haar beslissingen in principe moet steunen op de elementen die aanwezig waren op het ogenblik van de aangevochten beslissing.

Hieromtrent kan echter gewezen worden op de geparafraseerde denkwijze die aangehaald wordt door A. HUYGENS in het Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht en de rechtspraak van verscheidene hoven van beroep inzake beweerde schijnhuwelijken (A. Huygens, Tijdschrift voor vreemdelingenrecht, 2006, 257).

Ook daar is het immers zo dat de Rechtbank zich in principe dient te verplaatsen naar het ogenblik van het nemen van de aangevochten beslissing .

Echter dient men de ratio legis van de wet na te gaan.

Deze is in casu niet het weigeren van zoveel mogelijk verzoeken tot regularisatie maar het beoordelen of iemand aan de wettelijk voorwaarden dienaangaande voldoet.

Indien na de aangevochten beslissing blijkt dat de voorwaarden wel degelijk vervuld zijn, is het weinig proceseconomisch om toch stringent te zijn en de aangevochten beslissing in stand te houden, omwille van een formalistisch gegeven dat in casu geen inhoudelijk relevantie heeft.

Verzoekster meent dan ook terecht dat zij in aanmerking komt voor toepassing van punt 2.3 van de instructie van 19.07.2009.

Bij doornamen van het regularisatieverzoek zoals dit destijds door verzoekster werd ingediend, dient vastgesteld te worden dat zij expliciet melding maakt van het gegeven dat zij alhier bij haar aankomst op

het grondgebied van het Rijk haar intrek heeft genomen bij haar tante, mevrouw A. P. en diens gezin. Hic et nunc maakt zij nog steeds deel uit van voornoemd gezin.

Niet alleen voornoemde tante van verzoekster is alhier woonachtig, doch tevens:

- de zus van verzoekster, Mevrouw L. B. (in de familie bekend onder de bijnaam Niclette), wonende aan de (...), gekend onder identiteitskaartnummer (...)

- Mevrouw M. B. (in de familie bekend onder de bijnaam Bigou), eveneens zuster van verzoekster, wonende aan de (...), gekend onder paspoortnummer (...).

- Mevrouw H. S. de dochter van de zuster van de overleden moeder van verzoekster, wonende aan de (...), van Belgische nationaliteit en gekend onder identiteitskaartnummer (...)

- Mevrouw M. B., (in de familie bekend onder de naam Yannick) de zuster van mevrouw H. S. voornoemd, wonende aan de (...), gekend onder identiteitskaartnummer (...).

- De heer P. S. M., de broer van mevrouw H. S. voornoemd, wonende aan de (...), gekend onder identiteitskaartnummer (...)

- De heer D. B., (in de familie bekend onder de naam Doudou) de zoon van de dochter van de grootmoeder van de moeder van verzoekster, wonende aan de (...), van Belgische nationaliteit en gekend onder identiteitskaartnummer (...)

- Mevrouw P. A., de tante (zuster van de overleden moeder) van verzoekster, wonende aan de (...), van Belgische nationaliteit en gekend onder identiteitskaartnummer: (...).

- de heer M. C., de echtgenoot van mevrouw P. A. voornoemd, wonende aan de (...), van Belgische nationaliteit en gekend onder identiteitskaartnummer (...)

Wanneer men rekening houdt met het gegeven dat de moeder van verzoekster reeds in 1995 is komen te overlijden en verzoekster nimmer contact heeft gehad met haar vader dan moge duidelijk zijn dat het centrum van de belangen van verzoekster zich alhier situeert.

Verzoekster meent dan ook dat zelfs als zou nu door verzoeker, geen toepassing van Criterium 2.3 van de instructie kunnen worden ingeroepen - quod non - dan moge duidelijk zijn dat verzoekster in haar aanvraag om machtiging tot verblijf zich tevens op artikel 8 EVRM.

Artikel 8 EVRM bepaalt in zijn eerste lid dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Lid 2 van voornoemd artikel 8 stelt bovendien dat slechts een schending wordt toegestaan voorzover is voldaan aan de legaliteits-, legitimiteits- en de proportionaliteitsvoorwaarden.

Verzoekster onderkent dat voornoemd artikel de Staten niet verplicht om aan vreemdelingen een verblijfsrecht te geven.

Evenwel zal een vreemdeling zich wel degelijk op artikel 8 EVRM kunnen beroepen indien hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling die legaal verblijft in België en het voor hem zeer moeilijk is om een gezinsleven te hebben in het land van herkomst.

Het staat onomstreden vast dat een feitelijk gezin kan bestaan uit de samenleving tussen bloedverwanten in de zijlijn. Uit hetgeen hierboven werd gesteld blijkt dat verzoekster feitelijk inwoont bij haar tante en haar gezin.

Uiteraard heeft verzoekster tevens regelmatig contact met haar andere zussen welke woonachtig zijn in het Rijk. Ook hier wenst verzoekster te benadrukken dat wanneer zij verblijf hield bij haar zus te Brussel, ook deze zus een legaal verblijf kent op het grondgebied van het Rijk. Voor zoveel als nodig brengt verzoekster ook hier de verblijfstitel van L.B. N. in de debatten (stukken 6). De geboorte akte van laatstgenoemde liet verzoekster reeds aan de diensten van verweerster geworden bij schrijven van 15.06.2010

Volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, dient men twee criteria in acht te nemen voor de beoordeling van het recht op gezinsleven in dergelijke zaken (ECRM 7.10.1986, nr.10.730/84).

Ten eerste dient er te worden nagegaan of er een band van bloed- of aanverwantschap is, hoewel dit criterium niet absoluut is.

In casu kan dit niet ontkend worden nu het gaat om nicht en tante (periode Brussel : zussen).

Ten tweede dient te worden gekeken of de familiale band voldoende hecht is.

Uiteraard is dit een subjectief element waarop vaak moeilijk een eenduidig antwoord kan worden gegeven.

In het geval van verzoekster kan daar echter geen twijfel over bestaan. Zij woont al geruime tijd in bij het gezin van haar tante een het adres voornoemd en vormt met hen een de facto gezin.

Gezien dus de intensiteit van de familiale band en de aanzienlijke duur van het samenwonen, die duidelijk maakt dat het hier niet zomaar gaat om een tijdelijke noodoplossing is het evident dat de band van verzoekster en haar zus(sen) onder de bescherming van artikel 8, 1ste lid EVRM valt.

Verder wordt vaak vereist dat het voor de verzoekster quasi onmogelijk dient te zijn om in haar land van herkomst een gezinsleven te hebben.

Uit hetgeen voorafgaat moge duidelijk blijken dat de dichtste familie leden van verzoekster alhier verblijven en dit op legale basis.

Het gezinsleven welke verzoekster dan ook onderhoudt met haar tante kan zij niet hebben in haar land van herkomst, nu deze tante, Belgische is en gehuwd is met een Belgisch onderdaan welke alhier een bloeiende onderneming heeft..

Verder is het zo dat verzoekster zich alhier volledig heeft geïntegreerd en haar hele verdere sociale leven alhier heeft uitgebouwd sedert haar aankomst op het grondgebied van het Rijk. Zij zet alhier haar studies verder en volgt tevens lessen Nederlands.

Verzoekster kan zich dan ook wel degelijk beroepen op de bescherming van haar recht op privé leven in de ruime zin van het woord welke eveneens beschermd wordt door artikel 8, 1steliidEVRM.

Aan deze principes en rechten kan slechts getornd worden voor zover voldaan is aan de legaliteits-, legitimiteits- en de proportionaliteitsvoorwaarden (cfr. Lid 2 van artikel 8 EVRM).

Ter zake dient de DVZ een afweging te maken tussen het algemeen belang en het belang van de vreemdeling (RvSt, 2 oktober 2000, nr. 89.967) om aan de legaliteitstoets te voldoen.

In casu werden enkel op een standaardwijze de door verzoekster aangehaalde argumenten herhaald, doch werd niet naar het belang van de vreemdeling in casu gekeken.

Men kan dan ook de gedane afweging niet als een ernstige en geloofwaardige afweging beschouwen.

De reden (legitimiteitstoets) moet ingegeven zijn vanuit het belang van nationale veiligheid, openbare orde, economisch welzijn, voorkomen wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Er dient met andere woorden een belangenafweging plaats te vinden tussen het recht op een privé leven en het wettig nagestreefd doel (RvSt. 30 oktober 2002, nr. 112.059, JLMB2003).

Deze belangenafweging is ook niet terug te vinden in de beslissing gezien een loutere formele motivering met standaardzinnen niet kan worden weerhouden, wat in casu het enige is dat verweester heeft gedaan.

De schending moet ook in verhouding staan met het nagestreefde doel (noodzakelijkheidstoets - RvSt 25 september 1996, nr. 61.972.RDE 1996).

Om dit te beoordelen zijn er vier criteria:

- de zwaarwichtigheid en geweldadigheid van de feiten (EHRM 10 juli 2003, Benhebbat/ Frankrijk, §33)

- de banden met het gastland (EHRM 26 september 1997, Hehemit / Frankrijk, §36)

- de banden met het moederland (EHRM 6 november 2001, Brahim Kaya t/ Nederland)

- intensiteit van het geleefde en sociale gezinsleven (EHRM 5 juli 2005, Uner t/Nederland, nr. 46410/99).

In casu dient te worden gesteld dat verzoekster geen geweldadige feiten heeft gepleegd, de banden met het moederland hic et nunc uiterst summier, om niet te zeggen nihil zijn.

Het leven alhier en de banden met België zijn daarentegen bijzonder groot gezien de integratie, de studies en werkwilgheid, de familie en de vrienden- kennissenkring in België.

Verzoekster meent dan ook dat hij zich terecht kon en kan beroepen op artikel 8 EVRM zodat het middel komt dan ook als grond naar voor."

3.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"In haar eerset middel werpt verzoekster een schending op van art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 en art. 8 EVRM.

De verwerende partij laat vooreerst gelden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt in het kader waarvan deze vermag te beslissen de door verzoekers aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan.

"De toepassing van het artikel 9, derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in (R.v.St. nr. 167.847, 15februari 2007):

wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft; of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking genomen worden;

wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid."

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve

overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St, nr. 101.624 van 7 december 2001).

De verwerende partij verwijst naar de motieven van de bestreden beslissing waaruit afdoende blijkt dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geenszins kennelijk onredelijk tot zijn beslissing is gekomen.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid heeft geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, geoordeeld dat verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond diende te worden verklaard.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels.

Verzoeksters beschouwingen kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

Verzoekster geeft in eerste instantie een theoretische uiteenzetting nopens de ontvankelijkheids- en grondvoorwaarden van artikel 9 en 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Vervolgens uit verzoekster kritiek op het onderdeel van de bestreden beslissing dat betrekking heeft op het criterium 2.3 van de instructie en nopens art. 8 EVRM.

De verwerende partij laat gelden dat de beschouwingen van verzoekster geen afbreuk kunnen doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

Aangaande het criterium 2.3 heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid immers geheel terecht geoordeeld dat:

"Betrokkene beroept zich op het criterium 2.3 van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Zij haalt hierbij aan dat haar tante, A. P., van Belgische nationaliteit is en in België samenwoont met haar echtgenoot M. C.. Haar moeder was al overleden op 05.05.1995 en het zou altijd de zus van haar moeder geweest zijn die zich op afstand met de opvoeding en het onderhoud van verzoekster heeft beziggehouden. Zij zou volledig door haar tante en diens echtgenoot ten laste genomen worden. In de aanvulling d.d. 15.06.2010 stelt de advocaat echter dat de verbintenis van tenlasteneming door L. B. i L. de eerder overgemaakte verbintenis tot tenlasteneming vervangt.

Betrokkene voldoet echter niet aan de cumulatieve voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op deze basis. Allereerst toont zij niet aan een familielid te zijn van een EU-burger die buiten het toepassingsgebied van de gezinshereniging (artikel 40bis van de wet) valt. Zo legt zij geen bewijsstukken voor die de afstamming of verwantschap met haar tante en diens echtgenoot, kunnen staven. L. B. L. is overigens geen EU-burger, maar beschikt louter over een B-kaart.

Verder toont zij niet aan dat haar verblijf dient te worden 'vergemakkelijkt' in toepassing van de Europese richtlijn 2004/38, zijnde, de familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoonden bij de EU-burger, of die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de EU-burger nodig hebben. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. "

Verzoeksters beschouwingen kunnen geen afbreuk doen aan deze motieven.

Dat uit de door verzoekster voorgelegde stukken zou blijken dat zij de dochter is van de heer I. M. en mevrouw A. M. C., neemt niet weg dat zij de afstamming of verwantschap met haar tante en haar echtgenoot niet aantoont.

Bovendien kan verzoekster niet voor het eerst in het verzoekschrift stukken voorleggen, die zij niet eerder ter beoordeling aan de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft voorgelegd. Zo kon de gemachtigde helemaal geen rekening houden met het thans voor het eerst voorgelegde stuk 3 nopens de financiële ondersteuning van verzoekster door haar tante, gezien dit stuk niet werd voorgelegd bij de aanvraag, noch daarna toegevoegd aan het administratief dossier. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft er bijgevolg geen rekening mee kunnen houden bij het nemen van de bestreden beslissing.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. (Zie ook: RvV, nr. 509, 29 juni 2007)

Op basis van de stukken waarvan de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid kennis had op het ogenblik: dat de bestreden beslissing werd genomen, heeft de gemachtigde geheel terecht geoordeeld dat verzoekster de afstamming of verwantschap met haar tante en diens echtgenoot niet aantoont.

Verzoekster uit bovendien geen kritiek op de overige motieven van de bestreden beslissing waarin gesteld wordt dat verzoekster niet in aanmerking komt voor de toepassing van het criterium 2.3 van de vernietigde instructie dd. 19.07.2009. Zo ontkent verzoekster niet dat haar tante geen EU-burger is of dat niet aantoont dat haar verblijf dient te worden 'vergemakkelijkt' in toepassing van de Europese

Richtlijn 2004/38. Terwijl verzoekster ook niet ontkent dat zij een nieuwe verbintenis tot tenlasteneming heeft voorgelegd die de tenlasteneming door verzoekster haar tante en diens echtgenoot vervangt. Waar verzoekster meent dat er minstens andere prangende humanitaire situaties dienen weerhouden te worden op basis van art. 8 EVRM, kan zij niet worden gevolgd.

De verwerende partij merkt dienaangaande vooreerst op dat verzoekster zich in haar verzoekschrift tevens op art. 8 EVRM heeft beroepen en dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid afdoende heeft gemotiveerd waarom deze elementen niet kunnen leiden tot een machtiging tot verblijf.

De gemachtigde heeft dienaangaande terecht gesteld dat verzoekster niet met voldoende bewijzen van afstamming of verwantschap aantoont dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven. Wat immers verzoeksters eigen geboorteakte betreft, heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid opgemerkt dat akten van de burgerlijke stand gelegaliseerd dienen te worden.

Bijgevolg kan verzoekster zich niet dienstig beroepen op art. 8 EVRM, nu zij niet met voldoende bewijzen aantoont dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven. Verzoeksters geboorteakte is immers niet gelegaliseerd.

Volledigheidshalve laat de verwerende partij nog gelden dat de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoekers in de gegeven omstandigheden geen verboden inmenging vormt in de uitoefening van hun recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens neemt zo onder meer aan dat uit art. 8 EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat grondgebied vermag te verblijven (cf. VAN DE PUTTE, M., "Straatsburg gaat vreemd. De vreemdeling in de jurisprudentie van de Straatsburgse organen", 71 V.R. 1994, (3), 12).

Het is de verwerende partij toegelaten wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen.

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van art. 8 EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft daarenboven betrekking op het volledige gezin van verzoekers.

Verder laat de verwerende partij gelden dat er reeds werd geoordeeld dat het recht op verblijf ondergeschikt is aan het recht op toegang tot het grondgebied. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Tot slot houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoekers dienen evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.V.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De verwerende partij is derhalve van oordeel dat er geen sprake is van een schending van het art. 8 EVRM en dat verzoeksters middel dus niet kan worden aangenomen. “

3.1.3. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet

blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid;

In casu werd de aanvraag ongegrond verklaard.

De Raad wijst erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in het kader van de beoordeling van een aanvraag die overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend een zeer ruime appreciatiebevoegdheid heeft (RvS 31 januari 2001, nr. 92.888). Zoals de verzoekende partij stelt zijn de criteria die de gegrondheidsfase betreffen niet geregeld in de wet en komt het de verwerende partij in het kader van haar ruime discretionaire bevoegdheid toe hierover te oordelen. In casu heeft de verwerende partij, gebruik makend van haar ruime discretionaire bevoegdheid, de aangehaalde 'humanitaire' argumenten beoordeeld, rekening houdende met de criteria zoals bepaald in de instructie van 19 juli 2009, daar de verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf zelf uitdrukkelijk de toepassing heeft gevraagd van deze criteria. In haar aanvraag verwijst zij immers naar de "*nieuwe regularisatiecriteria*."

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij het motief dat het criterium 2.3 van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 toepast op de gegevens die de verzoekende partij aanbracht, betwist.

De bestreden beslissing stelt:

"Betrokkene beroept zich op het criterium 2.3 van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Zij haalt hierbij aan dat haar tante, A. P., van Belgische nationaliteit is en in België samenwoont met haar echtgenoot M. C.. Haar moeder was al overleden op 05.05.1995 en het zou altijd de zus van haar moeder geweest zijn die zich op afstand met de opvoeding en het onderhoud van verzoekster heeft beziggehouden. Zij zou volledig door haar tante en diens echtgenoot ten laste genomen worden. In de aanvulling d.d. 15.06.2010 stelt de advocaat echter dat de verbintenis van tenlasteneming door L. B. L. de eerder overgemaakte verbintenis tot tenlasteneming vervangt.

Betrokkene voldoet echter niet aan de cumulatieve voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op deze basis. Allereerst toont zij niet aan een familielid te zijn van een EU-burger die buiten het toepassingsgebied van de gezinshereniging (artikel 40bis van de wet) valt. Zo legt zij geen bewijsstukken voor die de afstamming of verwantschap met haar tante en diens echtgenoot, kunnen staven. L. B. L. is overigens geen EU-burger, maar beschikt louter over een B-kaart.

Verder toont zij niet aan dat haar verblijf dient te worden 'vergemakkelijkt' in toepassing van de Europese richtlijn 2004/38, zijnde, de familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoonden bij de EU-burger, of die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de EU-burger nodig hebben. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren."

De verzoekende partij stelt dat uit de stukken blijkt dat haar tante A.P. de Belgische nationaliteit heeft, haar sedert lange tijd financieel bijstaat, zus is van haar in 1995 overleden moeder, en zij haar intrek nam bij deze tante na haar aankomst in België wat blijkt uit de aankomstverklaring. Het gegeven dat zij korte tijd verbleef bij haar zus wordt niet ontkend. Thans maakt de verzoekende partij terug deel uit van het gezin van A.P. Zij voegt stukken toe, waaronder de overlijdensakte van haar moeder en de akte van bekendheid ter vervanging van de geboorteakte van de tante.

Vooreerst merkt de Raad op dat hij zich, in het kader van zijn wettigheidstoetsing, bij de beoordeling van de zaak dient te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Daargelaten de vraag in welke mate er rekening kan gehouden worden met stukken die aan de verwerende partij niet werden kenbaar gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing, blijkt uit het administratief dossier dat, hoewel de verzoekende partij voordien zinspeelde op de hechte band die bestond tussen haar en tante A.P., haar raadsman de aanvraag op 15 juni 2010 aanvulde. In deze aanvulling vraagt de raadsman akte te nemen van het nieuwe adres van de verzoekende partij, zijnde niet het adres waar haar tante verbleef en maakt hij een nieuwe verbintenis van telasteneming over op naam van L.B.L. en diens geboorteakte met de melding dat deze de eerder overgemaakte verbintenis tot telasteneming vervangt.

De bestreden beslissing kon redelijkerwijze oordelen dat de verzoekende partij niet voldeed aan het criterium 2.3. dat luidt:

“Als basisprincipe kan gesteld worden dat er sprake is van een prangende humanitaire situatie indien een verwijdering van de aanvrager in strijd zou zijn met de internationale mensenrechtenverdragen, in het bijzonder het Internationaal Kinderrechtenverdrag en het EVRM.

Volgende situaties worden beschouwd als prangende humanitaire situaties. Deze opsomming neemt de discretionaire macht die de Minister of zijn gemachtigde bezit niet weg om andere gevallen dan deze die hieronder worden opgesomd te beschouwen als zijnde prangende humanitaire situaties. Een bijzondere aandacht zal hierbij uitgaan naar vreemdelingen die behoren tot een kwetsbare groep.

(...)

2.3 De familieleden van een EU-burger die buiten het toepassingsgebied van de gezinshereniging (artikel 40bis van de wet) vallen maar van wie het verblijf dient te worden ‘vergemakkelijkt’ in toepassing van de Europese richtlijn 2004/38, zijnde, de familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoonden bij de EU-burger, of die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de EU-burger nodig hebben;”

Nu op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing de verzoekende partij kenbaar maakte niet langer te wonen bij haar tante A.P. enerzijds en dat een andere telastening plaatsgreep anderzijds, is het niet onredelijk aan te nemen dat de verzoekende partij niet langer deel uitmaakte van dit gezin. Het nieuwe gezin dat de verzoekende partij mogelijkerwijze vormde met L.B.L. komt niet in aanmerking voor het criterium 2.3. omdat L.B.L. geen EU-onderdaan is. Het motief dat betrekking heeft op het in vraag stellen van de verwantschap tussen de verzoekende partij en de tante A.P. is dan ook een overtollig motief. Ten overvloede merkt de Raad op dat uit het administratief dossier evenmin blijkt dat de tante A.P. de Belgische nationaliteit heeft, te meer de recente loonbrieven van de echtgenoot van deze tante die de verzoekende partij had overgemaakt de nationaliteit van deze tante omschrijven als zijnde Congolees. Evenmin maakte de verzoekende partij gewag van ernstige gezondheidsproblemen.

Waar de verzoekende partij thans een nieuwe gezinssituatie aanhaalt en stelt dat zij opnieuw bij haar tante A.P. inwoont en deel uitmaakt van dit gezin, kan de verzoekende partij de verwerende partij niet verwijten hiermee geen rekening te houden nu deze nieuwe verandering aan de verwerende partij niet werd kenbaar gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing. Het gegeven dat het *“weinig proceseconomisch”* is stringent te zijn en met deze nieuwe omstandigheden geen rekening te houden kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij de schending van artikel 8 EVRM aanvoert en op uitvoerige wijze stelt dat de verzoekende partij deel uitmaakt van het gezin van haar tante A.P. en nog andere familieleden die op hetzelfde adres woonachtig zijn, luidt dit artikel:

Artikel 8 EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de bestreden beslissing hierop een inbreuk pleegt. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen de familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze

wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De verzoekende partij verduidelijkt in het verzoekschrift dat zij al in haar land van herkomst ten laste was van haar tante A.P., die instond voor haar opvoeding, dat zij nooit contacten met haar vader had en haar moeder is overleden in 1995. Bij haar aankomst is zij onmiddellijk bij haar tante gaan inwonen. Vervolgens heeft zij in België kortstondig bij haar zus L.B.N. verbleven, maar maakt zij thans opnieuw deel uit van het gezin van haar tante A.P., die gehuwd is met een Belgisch onderdaan. Zij wijst op verschillende elementen die haar integratie in België aantonen en stelt dat haar privéleven in het gedrang komt door de bestreden beslissing. Zij wijst er voorts op dat vele familieleden in België verblijven en benadrukt dat uit de bestreden beslissing geen belangenafweging blijkt.

Vooreerst stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij, die geboren is op 8 september 1988, pas op 2 september 2009 het gezin van haar tante verwoogde. Uit het administratief dossier blijkt geenszins het bestaan van nauwe banden tussen de tante A.P. en de verzoekende partij voor haar komst naar België. Bovendien heeft de verzoekende partij zelf geen enkel gegeven aan de verwerende partij kenbaar gemaakt dat haar verhuis geenszins impliceerde dat zij geen deel meer uitmaakte van het gezin van haar tante. Integendeel, voordien nam haar tante de verzoekende partij ten laste en daarna verstuurde verzoekster een nieuwe tenlasteneming door haar zus. Verder kan de redenering zoals weergegeven in de bestreden beslissing gevolgd worden waar deze stelt dat het onwaarschijnlijk is dat de verzoekende partij geen familie vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst, waar zij 21 jaren verbleef.

Rekening houdend met de gegevens zoals bekend voor het nemen van de bestreden beslissing toont de verzoekende partij op onvoldoende wijze aan dat zij een gezin vormt met haar tante A.P. in de zin van artikel 8 EVRM zodat geen schending van artikel 8 EVRM is aangetoond. Immers toont de verzoekende partij evenmin in concreto aan dat haar privéleven geschonden wordt in de zin van artikel 8 EVRM. Het aanhalen van het bestaan van elementen die de integratie betreffen volstaat op zich niet om deze schending te weerhouden. De verzoekende partij zet in het verzoekschrift niet meer uiteen dan: *“Verder is het zo dat verzoekster zich alhier volledig heeft geïntegreerd en haar hele verdere sociale leven alhier heeft uitgebouwd sedert haar aankomst op het grondgebied van het Rijk. Zij zet alhier haar studies verder en volgt tevens lessen Nederlands.”* Dergelijk betoog kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Voorts wijst de Raad erop dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een belangenafweging heeft gemaakt: zij heeft de aangebrachte gegevens nagegaan en geoordeeld dat het criterium 2.3 en een prangende humanitaire situatie in hoofde van de verzoekende partij niet konden weerhouden worden omdat de verzoekende partij niet meer inwoonde bij haar tante A.P., zij niet aantoonde dat haar verblijf diende te worden vergemakkelijkt in toepassing van de Europese richtlijn 2004/38 en geen begin van bewijs werd bijgebracht en haar integratie-elementen op zich niet volstaan om een verblijf toe te kennen. Bovendien wijst de bestreden beslissing op het lange verblijf in haar land van herkomst in vergelijking met de korte duur van het verblijf in België.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verwoordt dit middel als volgt:

“Doordat drie fundamentele normen ten grondslag liggen aan de beginselen van behoorlijk bestuur: objectiviteit, evenwichtigheid en zorgvuldigheid.

Terwijl de aangevochten beslissing duidelijk geenszins alle relevante factoren en omstandigheden in aanmerking werden genomen.

Zodat de aangevochten beslissing het geciteerde algemeen beginsel van behoorlijk bestuur schendt
Toelichting

Het zorgvuldigheidsbeginsel is het beginsel dat inhoudt dat bij de voorbereiding en het nemen van beslissingen alle relevante factoren en omstandigheden dienen te worden afgewogen.

Formele zorgvuldigheid heeft betrekking op de procedure die is gevolgd bij het tot stand komen en het uitvoeren van een besluit welke procedure behoorlijk en correct dient te zijn.

Materiële zorgvuldigheid heeft betrekking op de behoorlijke en correcte inhoud en betekenis van een besluit.

Bij de studie van dezelfde zorgvuldigheidsplicht moet niet alleen aandacht worden besteed aan de zorgvuldige besluitvorming, maar ook aan het zorgvuldig handelen.

Niettegenstaande verweerder de aanvraag van verzoekster ontvankelijk verklaarde (en hiervoor dan ook een analyse maakte van de aangevoerde buitengewone omstandigheden) meende verweerder de aanvraag te moeten afwijzen als ongegrond.

Afwijzing welke gebeurde op basis van een zeer summier en gestandaardiseerde analyse van de door verzoeker ingeroepen buitengewone omstandigheden.

Uit de beslissing van verweerder blijkt geenszins dat zij haar besluit heeft genomen na een behoorlijke afweging van alle ter zake dienende gegevens (cfr eerste middel - artikel 8 EVRM)

Verzoekster meent dan ook dat dit middel als gegrond naar voor komt.”

3.2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“In haar tweede middel voert verzoekster een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster uit enkele algemene overwegingen betreffende het zorgvuldigheidsbeginsel en verwijst naar haar eerste middel.

Verwerende partij merkt vooreerst op dat het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat moet worden nagegaan of de bij de taakvervulling betrokken belangen niet onnodig geschaad worden en dat de overheid met zorgvuldigheid haar beslissingen moet voorbereiden en uitvoeren (J. DE STAERCKE, nr. 21).

Uit hetgeen reeds hierboven nopens het eerste middel werd uiteengezet blijkt afdoende dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekster aanvraag op grond van art. 9bis ongegrond is.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekers de schending aanvoeren.

Het tweede middel kan niet worden aangenomen.”

3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De verzoekende partij beperkt haar betoog tot hoofdzakelijke theoretische beschouwingen. Waar de verzoekende partij voorhoudt dat uit de beslissing geenszins blijkt dat deze werd genomen na een behoorlijke afweging van alle ter zake dienende gegevens en hiervoor verwijst naar haar eerste middel volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de middelen, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

In de mate dat het middel al ontvankelijk is, is het ongegrond.

3.3.1. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van “*het motiveringsbeginsel en in het bijzonder van o.m. artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli betreffende de formele motivering*

van administratieve akten en het artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 alsmede het redelijkheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur/ algemeen rechtsbeginsel.”

Zij verwoordt dit middel als volgt:

“Doordat de motivering niet alleen in rechte en in feite dient aanwezig te zijn, doch de motivering tevens afdoende of deugdelijk moet zijn.

Terwijl de beslissing geenszins afdoende is gemotiveerd.

Zodat de aangevochten beslissing de genoemde artikelen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt.

Toelichting

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 stelt dat de beslissingen met redenen moeten worden omkleed.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (zie. O.a. R.v.St. nr. 167.407, 2 februari 2008; R.v.St. nr. 167411, 2 februari 2007).

Bij nalezing van de aangevochten beslissing dient verzoekster tot de conclusie te komen dat niet alleen de motieven welke erin aangehaald worden, niet formeel aanwezig, minstens zijn deze niet afdoende.

Een administratieve akte is onwettelijk wanneer zij niet formeel gemotiveerd is of wanneer zij geen pertinente bewijzen en aanvaardbare motiveringen ten gronde bevatten.

De minister motiveerde echter haar beslissing 'eerder beperkt' en concludeerde zeer beperkt' dat het ingediende verzoek om machtiging tot verblijf als ongegrond naar voor komt.

Art. 3 van de wet van 29 juli 1991 op de motiveringsplicht stelt nochtans dat de motivering afdoende moet zijn.

De term "afdoende" is herhaald door de rechtspraak van de Raad van State ontwikkeld als een motivering die deugdelijk moet zijn en meer dan een louter abstracte en een vormelijke stijlformule (R.v.St. Umbreid nr. 76565 van 21 oktober 1998 e.a. geciteerd in A. Mast, Overzicht van het Belgisch administratief recht, nr. 664, 609).

De motivering moet draagkrachtig zijn, d.w.z. de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen.

De motivering moet de betrokkene in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen.

Met de term "afdoende" wordt in de jurisprudentie tevens gerefereerd dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er bijgevolg een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant (R.v.St. Terleau en Simonet, nr. 43852 van 12 augustus 1993, Geldof, nr. 77732, van 18 december 1998). De belangen van de burger mogen niet onnodig geschaad worden. Vandaar de noodzaak van een zorgvuldige afweging.

Het spreekt vanzelf dat het belang welke verzoekster heeft, levensgroot is; met name dat zij hier in België mag verblijf houden. Land waar het centrum van haar belangen zich situeert.

Tenslotte wordt ook gesteld dat de motivering uitgebreider moet zijn voor de beslissingen die op grond van een discretionaire bevoegdheid worden genomen (R.v.St., Stad Brugge, nr. 43556 van 30 juni 1993, en andere arresten geciteerd in A. Mast, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Op.Cit. nr. 664, 610).

Verweerster had in deze een discretionaire bevoegdheid.

Een duidelijke concrete gemotiveerde belangenafweging gebeurde evenwel niet.

Dat dit middel dan ook gegrond voorkomt.”

3.3.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“In haar derde middel werpt verzoekster een schending op van het motiveringsbeginsel en in het bijzonder van o.m. artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering

van bestuurshandelingen en art. 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 alsmede het redelijkheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur.

Verzoekster beperkt zich tot het weergeven van algemene beschouwingen betreffende de aangehaalde bepalingen, zonder in concreto aan te tonen op welke wijze de aangegeven bepalingen in concreto zouden worden geschonden.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekster vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen.

Ook indien in de toelichting van het enig middel door verzoekster slechts op een zeer algemene wijze wordt ingegaan op bepaalde rechtsregels, is het de verwerende partij op basis daarvan niet duidelijk hoe deze volgens verzoeker door het nemen van de bestreden beslissing concreet zijn geschonden, zodat het middel in dit opzicht hoe dan ook niet ontvankelijk is (cf. R.v.St. nr. 46.649, 25.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Uit het voorgaande volgt dat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schendingen dewelke niet - naar behoren - worden toegelicht, naar het oordeel van de verwerende partij om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Ten overvloede laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoeksters inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geven kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekster de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laat verzoekster toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan haar aanvraag ongegrond werd bevonden en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoeksters uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoeksters beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat verzoeksters derde middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

De verwerende partij laat verder gelden dat verzoekers niet aantonen dat de gemachtigde onredelijk gehandeld heeft in deze.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St, nr. 101.624 van 7 december 2001).

Verzoeksters maakt op geen enkele wijze aannemelijk waarom de bestreden beslissing tot stand zou zijn gekomen met miskennis van de redelijkheidsplicht.

"De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt

*hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Mede gelet op de analyse van het tweede middel, zie hierna, blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt. " (R.v.V. nr. 24.638 van 17 maart 2009)
Het derde middel kan niet worden aangenomen."*

3.3.3. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Voorts dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij suggereert dat de motivering van de bestreden beslissing uitgebreider had moeten zijn en stelt dat een duidelijke concrete gemotiveerde belangenafweging niet is gebeurd, maar nalaat met precisie aan te duiden welke motieven zij betwist, niet juist zouden zijn of kennelijk onredelijk zijn tot stand gekomen. Het derde middel bestaat uit theoretische beschouwingen over de motiveringsplicht die evenwel niet in concreto werden uitgewerkt. De Raad vermag bij gebreke aan concrete aanduidingen vanwege de verzoekende partij enkel vast te stellen dat de feitelijke grond uitvoerig is beschreven en de bestreden beslissing terecht verwijst naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Bij gebreke aan inhoudelijke bekritisering van de motieven volstaan deze vaststellingen.

Voorts wijst de Raad erop dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een belangenafweging heeft gemaakt: zij heeft de aangebrachte gegevens nagegaan en geoordeeld dat het criterium 2.3 en een prangende humanitaire situatie in hoofde van de verzoekende partij niet kon weerhouden worden omdat de verzoekende partij niet meer inwoonde bij haar tante A.P., zij niet aantoonde dat haar verblijf diende te worden vergemakkelijkt in toepassing van de Europese richtlijn 2004/38 en geen begin van bewijs werd bijgebracht en haar integratie-elementen op zich niet volstaan om een verblijf toe te kennen. Bovendien wijst de bestreden beslissing op het lange verblijf in haar land van herkomst in vergelijking met de korte duur van het verblijf in België.

Het middel is, in de mate dat het al ontvankelijk is, ongegrond.

3.4.1. In een vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van het evenredigheidsbeginsel.

Zij verwoordt dit middel als volgt:

*"Doordat de tegenpartij het verzoek ex artikel 9 bis VW ongegrond verklaard.
Terwijl het evenredigheidsbeginsel vereist dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, niet tegen alle redelijkheid ingaat.
Zodat de aangevochten beslissing de geciteerde beginsel schendt
Toelichting
Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden, indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS nr. 126.520, 17 december 2003).
De Raad kan ter zake enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid.
De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan*

men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. (RvV arrest nr. 28 480 van 10 juni 2009, in de zaak RvV X/II).

Dat is in casu het geval.

Verzoekster verwijst dienaangaande naar hetgeen supra werd gesteld nopens o.m. de aankomst van verzoekster op het grondgebied van het Rijk, de specifieke familiale situatie van verzoekster en het feitelijk deel uitmaken van het gezin van de tante van verzoekster..

In alle redelijkheid kan dan ook niet begrepen worden waarom verweerster ervoor gekozen heeft (gebruik makende van zijn discretionaire bevoegdheid) om verzoekster niet te regulariseren.

Het redelijkheidsbeginsel werd geschonden bij het nemen van de bestreden beslissing. Dit dient te leiden tot de nietigheid van de bestreden beslissing. Het middel is dan ook gegrond. “.

3.4.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“In haar vierde middel werpt verzoekster een schending op van het evenredigheidsbeginsel.

De verwerende partij verwijst in antwoord op verzoeksters vage en summiere kritiek naar hetgeen zij reeds heeft uiteengezet nopens de voorgaande middelen.

Het enig middel kan niet worden aangenomen.”

3.4.3. Het evenredigheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

Waar de verzoekende partij verwijst naar hetgeen zij voordien stelde betreffende haar aankomst in België, haar specifieke familiale situatie en het feitelijk deel uitmaken van het gezin van haar tante, volstaat het te verwijzen naar hetgeen voorafgaat vermits de verzoekende partij zich voor het overige beperkt tot theoretische beschouwingen.

3.5.1. In een vijfde middel voert de verzoekende partij de schending aan van het rechtzekerheids- en vertrouwensbeginsel.

Zij verwoordt dit middel als volgt:

“Doordat hét fundamentele rechtsbeginsel welke aan de gehele rechtsorde ten grondslag ligt, het rechtzekerheids- en vertrouwensbeginsel is.

Terwijl de aangevochten beslissing duidelijk deze beginselen naast zich neerlegt

Zodat de aangevochten beslissing de geciteerde algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt
Toelichting

Het rechtzekerheids- vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat inhoudt dat gerechtvaardigde verwachtingen welke door het bestuur bij de rechtsonderhorigen zijn gewekt zo enigszins mogelijk moeten worden gehonoreerd, op gevaar anders het vertrouwen dat de rechtsonderhorigen stellen in het bestuur te misleiden.

De Raad van State omschreef het vertrouwensbeginsel als “... één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan” (zie R. v.St. Eeckhout, nr. 32893, 28 juni 1989).

Zoals reeds werd aangehaald zijn de criteria voor regularisatie niet bepaald in de wet. Het is de Minister en de Dienst Vreemdelingenzaken die daar over oordelen.

In het algemeen kan men zeggen dat regularisatie alleen moet worden toegestaan als daar ernstige humanitaire redenen voor zijn.

Naast de criteria voor regularisatie zoals deze staan in de instructie van 19 juli 2009 aan de DVZ komt o.m. het criterium van 'bijzondere banden met België / prangende humanitaire situatie' in aanmerking voor regularisatie.

Door dit zo voor te stellen heeft verweerster zekere verwachtingen gecreëerd ten aanzien van bepaalde groepen van vreemdelingen, waaronder ook verzoeker.

Verzoekster is hier sedert 2009, spreekt zeer goed Frans en levert inspanningen nopens het aanleren van het Nederlands en volgt tevens een opleiding tot kapster. Zij heeft zich zeer goed geïntegreerd, werkbereid en maakt feitelijk deel uit van het gezin van haar Belgische tante. Kortom, de volledige leefwereld van verzoeker situeert zich alhier. Dit mede gelet op het gegeven dat litigieuze tante haar reeds in het verleden financieel ondersteunde daar de moeder van verzoekster reeds in 1995 is overleden en verzoekster geen enkel contact heeft met haar vader.

Verzoekster meent dan ook terecht dat zij in aanmerking komt voor regularisatie. Humanitaire redenen zijn in diens hoofde zeer zeker aan de orde.

Door nu eerst de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk te verklaren doch deze af te wijzen als ongegrond, meent verzoekster dan ook terecht dat het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel flagrant werd geschonden.

Verzoeker meent dan ook dat dit middel als gegrond naar voor komt.”

3.5.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“In haar vijfde middel voert verzoekster een schending aan van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel.

Verzoekster meent dat naast de criteria voor regulansatie zoals deze omschreven werden in de instructie van 19.07.2009 het criterium van "bijzondere banden met België / prangende humanitaire situatie" in aanmerking komt voor regularisatie. Verwerende partij zou door dit zo voor te stellen zekere verwachtingen gecreëerd hebben bij verzoeker.

De verwerende partij herhaalt dat de gemachtigde over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt in het kader waarvan deze vermag te beslissen de door de vreemdeling aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan.

Er is op 19.07.2009 een instructie opgesteld waarbinnen, in het kader van de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris of zijn gemachtigde, een tiental concrete situaties (1.1-1.2 en 2.1-2.8) worden opgesomd betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet, die in aanmerking komen voor regularisatie en waarin de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid aldus in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid een machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kan toestaan.

Zodoende kunnen de instructies van 19 juli 2009 en art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 niet los van elkaar worden gezien, nu de instructies een verduidelijking inhouden van art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Niettegenstaande de vernietiging door de Raad van State van deze instructies heeft de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid zich, zoals algemeen bekend, geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid (zoals ook uitdrukkelijk gesteld in de bestreden beslissing) deze instructies houdende criteria voor regularisaties verder toe te passen, meer bepaald de vreemdelingen die voldoen aan de opgesomde voorwaarden, te machtigen tot verblijf. Naast deze situaties blijft de gemachtigde uiteraard bevoegd om nog steeds discretionair te beslissen over aanvragen om machtiging tot verblijf. In casu heeft de gemachtigde terecht geoordeeld dat verzoeksters aanvraag ontvankelijk doch ongegrond was. Betreffende de prangende humanitaire situatie wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid vastgesteld dat:

'Ook wat betreft de overige prangende humanitaire situaties dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoonde dat zij zich in een dergelijke situatie bevindt zoals bedoeld in de vernietigde instructies van 19 juli 2009.'

Verzoekster kan dan ook bezwaarlijk ernstig voorhouden dat het rechtszekerheids- of vertrouwensbeginsel zou geschonden zijn, nu in de instructie waarop verzoekster zich heeft beroepen (en het bijhorende vademecum) duidelijk wordt aangegeven welke de voorwaarden zijn waaraan verzoekster dienden te voldoen om te kunnen worden geregulariseerd.

De beschouwingen van de verzoekende partij zijn niet meer dan ongestaafde, vage en niet ernstige beweringen, en kunnen niet worden aangenomen. Nergens blijkt dat de bestreden beslissing noch wat de feiten, noch wat de beslissing zelf betreft, in strijd kan worden geacht met het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel.

Terwijl het loutere gegeven dat verzoekster meent dat zij moet worden geregulariseerd, uiteraard niet maakt dat de bestreden beslissing niet terecht is genomen door de gemachtigde.

De uiteenzetting van verzoekster kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het vijfde middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.5.3. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Uit de bespreking van de voorafgaande onderdelen blijkt geenszins dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet overeenkomstig de geldende bepalingen heeft gehandeld. De Raad herhaalt dat het aanhalen van “*Verzoekster is hier sedert 2009, spreekt zeer goed Frans en levert inspanningen nopens het aanleren van het Nederlands en volgt tevens een opleiding tot kapster. Zij heeft zich zeer goed geïntegreerd, werkbereid en maakt feitelijk deel uit van het gezin van haar Belgische tante. Kortom, de volledige leefwereld van verzoeker situeert zich alhier.*” op zich niet volstaat om gerechtigd te zijn op een verblijf en dat het de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid toekomt de criteria te bepalen in het kader van de ruime discretionaire bevoegdheid die hij heeft. Met verwijzing naar de vorige middelen is het rechtszekerheidsbeginsel bijgevolg niet geschonden.

Het vijfde middel is ongegrond.

3.6. Voor het overige voert de verzoekende partij geen andere grieven aan, ook geen die gericht zijn tegen de tweede bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN